

РЕШЕНИЕ

№ 7864

гр. София, 23.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 15.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12314** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане], принудително настанен в СДВНЧ – С. на дирекция „Миграция“, кв. Б., [улица] срещу Заповед рег. № 5364з – 2395/26.11.2021г. на директора на Дирекция „Миграция“ МВР, с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/.

В жалбата са изложени доводи, че така оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в противоречие с чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ и в нарушение на административнопроизводствените правила. Претендира се прилагане на други, достатъчни, но по – леки принудителни мерки. Жалбоподателят твърди, че не е търсено съдействие от него по изпълнението на ПАМ – „връщане в страната по произход“. Счита, че не съществува разумна възможност за извеждането му от страната и следва да бъде освободен незабавно от СДВНЧ. В хода на съдебното производство лично заявява желание да остане, живее и работи в България. Представява се от адв. П., назначена по реда на ЗПП, която иска обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

Ответникът – Директор на Дирекция "Миграция", МВР, чрез юрисконсулт Т., в писмени бележки прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Чуждият гражданин е задържан на 03.06.2021г. около 19:45 часа от служители на ГПУ - К., легитимирайки се пред българските власти с имената А. А. М., роден на 08. 08. 2001г., гражданин на С., без документи за самоличност. При извършена справка е установено, че по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказана международна закрила.

Издадена е Заповед рег. № 4379 ОЧ – 179/04.06.2021г. по описа на ГПУ – К. за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“. Фактически А. А. М. е настанен в СДВНЧ на 04.06.2021г., видно от приемо - предавателен протокол рег. № 4379р – 15081/04.06.2021г. Настаняването е във връзка със Заповед рег. № 4379 – ОЧ – 178/04.06.2021г. за налагане на ПАМ „връщане в страна по произход – С.“ и с цел осигуряване изпълнението на заповедта. За кратък период от време чужденецът е бил настанен в СДВНЧ и в периода от 25.09.2020г. до 12.10.2020г.

На 26.11.2021г. е направено предложение рег. № 5364р23686/26.11.2021г. до директора на Дирекция „Миграция“ МВР за продължаване на срока на настаняване в СДВНЧ с шест месеца, считано от 04.12.2021г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената принудителна мярка, но не по – късно от 04.06.2022г. Мотивите са, че след извършена справка в АИС от 22.11.2021г. е установено, че чужденецът е с отказана международна закрила, като последващата му молба за закрила не е допусната до разглеждане по същество. Същевременно ПАМ „връщане в страната по произход“ не може да бъде изпълнена, защото А. А. М. не разполага с нито един от необходимите документи, посочени от Посолството на Сирийска арабска република в С. за издаване на сирийски паспорт. Въпреки това, административният орган счита, че съществува разумна възможност за извеждането му от страната. По – леки обезпечителни мерки не могат да бъдат наложени, заради липса на доказателства за осигурено жилище и финансова издръжка през време на престоя му в Република България, липса на средства за парична гаранция и липса на валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който да предостави във временен залог. Опасността от укриване, мотивирала издаването на Заповед рег.№4379 ОЧ – 179/04.06.2021г. по описа на ГПУ – К. за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ продължава да съществува.

Приложени са доказателства за предприети действия за изпълнение на ПАМ „връщане в страна по произход“ като писмо до Посолството на Сирийска арабска република относно реда на издаване на паспорт или пасаван за завръщане на незаконно влезли и пребиваващи на територията на Република България лица, представящи се за сирийски граждани, отговор на писмото, докладни записки за проведени беседи с чужденеца на 03.08.2021г. и 25.10.2021г.

Въз основа на предложението е издадена Заповед рег. № 5364з – 2395/26.11.2021г. на директора на Дирекция „Миграция“ МВР, с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ от 04.12.2021г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна мярка, но не по – късно от 04.06.2022г.

Видно от представената административна преписка, А. А. М. е представил копие на сирийски акт за раждане с негова снимка. При проведената анкета на 04.06.2021г. е посочил, че крайната цел на пътуването му е Германия, заловен е в С. и върнат в България.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Заповедта е връчена на 29.11.2021г., жалбата е подадена на 08.12.2021г., в преклузивния 14 - дневен срок.

Заповедта е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, в предписаната от закона форма. Не се установява наличието на съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. Процесната заповед отговаря на изискванията на чл.44, ал. 10 от ЗЧРБ, тъй като съдържа изводи за настаняването в СДВНЧ и законовото основание за нейното издаване.

Правилно е приложен и материалния закон.

Съгласно чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, директорът на Дирекция „Миграция“, МВР е оправомощен да издаде заповед за продължаване принудителното настаняване в СДВНЧ за срок не по-дълъг от 12 допълнителни месеца, по изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по чл.44, ал. 6 от ЗЧРБ.

Следователно, тази норма предвижда наличието на една от посочените по-горе предпоставки, които да послужат като основание за издаване на заповед, каквато е обжалваната, а именно – забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране или отказ за съдействие.

Видно от цитираното по-горе и в обжалваната заповед предложение от 26.11.2021г., продължаването на срока за настаняване в СДВНЧ е мотивирано с това, че с жалбоподателя многократно са провеждани беседи с цел убеждаването му да съдейства за напускане територията на Република България, но същият категорично отказва да се завърне в страната си по произход, както и да съдейства за изпълнение на наложената му принудителна административна мярка. Съдействието е необходимо пред Посолството на Сирийска арабска република за издаване на документ за пътуване. Дирекция „Миграция“ е изпратила писмо с рег.№ 536400-8057/22.04.2021г. до Посолството на Сирийска арабска република в [населено място], като от страна на Посолството на Сирийска арабска република до българските власти е изпратена Нота № 086/М. от 10.05.2021г. за условията за получаване на сирийски паспорт, необходим за пътуването на жалбоподателя до страната му по произход. Документ за пътуване към настоящия момент няма, но наличието на акт за раждане с прикачена към него снимка е една от възможните хипотези за получаване на документ за пътуване, тоест налице е забавяне в процедурата, при съществуваща възможност за изпълнението на ПАМ „връщане в страната по произход“. Предвид изложеното, съдът намира, че са налице и двете предпоставки, предвидени като основания за издаване заповед за продължаване принудителното настаняване в СДВНЧ, макар че не е необходимо тяхното кумулативно наличие. Същевременно, са предприети мерки за връщане на

чужденеца до страната по произход, с оглед изпълнение предходна заповед, с която е постановено връщане в страната на произход, но документите за пътуване все още не са получени. От тези данни се налага изводът, че са налице визираните в чл. 44, ал. 8, изр. трето от ЗЧРБ материалноправни основания, директорът на Дирекция „Миграция“ да продължи принудителното настаняване в СДВНЧ за срок от още шест месеца. Не се надхвърля срока от допълнителни 12 месеца по чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ с времето на предходно краткосрочно настаняване от 25.09.2020г. до 12.10.2020г. При това не е налице основанийето по смисъла на чл. 44, ал. 8, посл. изречение от ЗЧРБ, тъй като по аргумент на противното, с оглед конкретните обстоятелства по случая съществува разумна възможност за принудително извеждане на чужденеца, предвид възможностите, които дава Регламент /ЕС/ 2016/1953 на Европейския парламент и на Съвета от 26.10.2016г. „за утвърждаване на европейски пътен документ за връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети държави и за отмяна на Препоръката на Съвета от 30.11.1994 г.“. След като А. А. М. се явява незаконно пребиваващ в Република България гражданин на трета страна, който вече не отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване на територията на държавите-членки, по отношение на него следва да бъде приложена процедурата за обратно връщане, оформена със съответния европейски пътен документ, по смисъла на цитирания регламент. Настоящият съдебен състав приема, че ответникът в производството е положил усилия за привеждане в изпълнение на ПАМ „връщане на чужденец до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и обратното връщане ще бъде възможно, преди изтичане на шест месеца, считано от 04.12.2021г.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с чл. 44 ал. 6 от ЗЧРБ, според която разпоредба, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 т. 2 и 3, е с неустановена самоличност, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органът, издал заповедта, или директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на принудителното отвеждане до границата на Република България или експулсирането.

В случая, органът се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл.15(1) Директива 2008/115 - опасност лицето да се укрие. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т.7 от Директива2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В конкретния случай чужденецът е задържан при опит да премине границата в посока С. с декларирано намерение да се установи в Германия. Същият не възнамерява да изпълни ПАМ „връщане в страна по произход“ и при задържането му

декларира като крайна дестинация друга държава от ЕС. Освен това, жалбоподателят е с неустановен адрес в страната.

Предприети са мерки за получаване на необходимите документи за пътуване до страната на произход, с оглед изпълнение предходна заповед, с която е постановено връщане в страната на произход, но такива документи все още не са получени. Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ, респ. чл.15,§1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл.15 §4 от Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в §1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Ето защо, оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане.

На следващо място настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

В конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл. 15, §1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ и чужденецът не твърди, нито представя доказателства, че отговаря на изискванията на чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ.

С определение от 13.12.2021г. жалбоподателя е освободен от заплащане на държавна такса и разноски, на основание чл. 83, ал. 2 от ГПК, поради което юрисконсултско възнаграждение не се дължи.

Воден от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 43–ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалба на А. А. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , принудително настанен в СДВНЧ – С. на дирекция „Миграция“, кв. Б., [улица] срещу Заповед рег. № 5364з – 2395/26.11.2021г. на директора на Дирекция „Миграция“ МВР, с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ с шест месеца, считано от 04.12.2021г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна мярка, но не по – късно от 04.06.2022г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: